

שרה ויכה ז"ל

בת אסתר ובעריש ברנר ז"ל
נולדה : ב-מרץ 1914 - אביב ה'תרע"ד
עלתה לארץ : ב-1935 - ה' תרצ"ה
נפטרה : ב-03/02/2005 - כ"ד שבט ה' תשס"ה

לפני כ-91 שנים נולדה חברתנו שרה ויכה, בעיירה לגניצה אשר ע"י ורשה, פולין. הבת השלישית - הצעירה של אבא בעריש הזגג ואמא אסתר שהיתה עקרת בית שגידלה את בנותיה למופת, לציונות, לאהבת אדם, לחריצות ומסירות.

שרה הקטנה הלכה לבית-הספר והספיקה ללמוד 7 שנים. הצטרפה לתנועת הנוער הציונית-החלוצית "החלוץ הצעיר" ולפני עלייתה ארצה הספיקה להיות שנתיים ב"הכשרה" בעיר לודז'. כיוון שהוכיחה שהיא חלוצה ראויה ורצינית, אישרו לה כבר אחרי שנתיים בלבד לעלות לארץ. חבר שלה עלה לפנייה וחיכה לה וכשהגיעה הם נישאו מיד ואחרי תקופת המתנה ב"גבעת הקיבוצים" עלה הגרעין ועמו שרה ובעלה לייסד את קיבוץ "דפנה" במסגרת ישובי "חומה ומגדל" בגליל.

תוך כדי הקשיים הגדולים של ישוב קטן ומבודד הנלחם על נפשו נולדת הבת הבכורה דרורה תבל"א, ואז בתאונה מחרידה נפצע ומת מפצעיו בעלה יוסף, אביה של דרורה שבינתיים כבר מלאו לה שלוש. הכאב והמצוקה היו גדולים מאוד ושרה מחליטה לעבור עם בתה הקטנה לקבוץ אשדות יעקב, לאחר שבלה וברוך צפריר שהיו גם הם חברים בדפנה ועברו לאשדות, הציעו לה לבוא לכאן, כי הפעוטה חיפשה כל הזמן את אביה שנהרג.

באשדות עבדה שרה בחריצות ובמסירות בכל מקום שביקשו אותה, בעיקר בבתי-הילדים. אבל כמובן מילאה תמיד בנאמנות את כל מיכסת הגיוסים לכרם או בגן-הירק או בשמירת-לילה בבתי הילדים. לאחר שהסתיימה מלחמת העולם השנייה הגיע אלינו אליה ויכה, חייל משוחרר מהצבא הבריטי ששרת יחד עם מספר חברים מאשדות. אליהו שהיה עדיין רווק, התאהב בשרה האלמנה, נשא אותה לאישה והקים מחדש בית עבור שניהם ובשביל דרורה שכבר מלאו לה 10. לשרה ואליהו נולדו הבת אסתר ואחריה הבן יאיר. שרה הייתה אם גאה מאוד בילדיה המוכשרים שנישאו והביאו לה נכדים, נכדות ושמחה רבה.

שנים רבות עבדה שרה במחסן בגדי הילדים והיתה בין ראשוני החברים שעבדו במפעל "לוג" מיום הקמתו. שרה אמנם לא היתה מעולם מנהלת ענף, אבל כמו חברים וחברות נוספים, היתה חרוצה ומסורה בצורה שלא תאמן ממש. אחת מעשרות נמלים שבזכותם יש לנו היום קיבוץ. לאחר מותו של אליהו, בשנת 2000, התדרדר מאוד מצבה של שרה והיא עברה לחיות ב"בית-אחדות" - הבית הסיעודי שלנו. עכשו לאחר 60 שנה מיום עלייתך לארץ, ואחרי שנים קשות של סבל גופני ונפשי אנחנו נפרדים ממך שרה. לדרורה, לאסתר, ליאיר ולכל הנכדים והנכדות של שרה. אתם בהחלט יכולים להיות גאים בסבתא שכזו, חלוצה-חרוצה ונאמנה בכל מאודה, כל זמן שחושיה עוד היו עימה.

תהי נשמתך צרורה בצרור זכרונותיהם של החיים, ונשמתך המעונה תזכה סוף-סוף לשקט שלא היה לך בימי חיך הקשים.

בשם חברי קבוץ אשדות-יעקב, בהערכה רבה :
עמליה דיין בת-ארי.